

Yhdeksän kultataulua

Zacharias Topeliuksen kirjoittama satu
Julkaistu ruotsiksi ensimmäisen kerran 1872
Uudenkaarlepyyn viikko 2022

Yhdeksän kultataulua

kirjoittanut Zacharias Topelius

1. Kuinka veljekset Sigge ja Sten joutuivat yksin torniin

Siirrymme nyt kauas ajassa taaksepäin, Suomen keskiajalle. Tuohon aikaan oli ritareita, jotka suojelivat ja hallitsivat eri alueita. Ritari Rautakäsi omisti Saaristo-nimisen linnan, joka sijaitsi Hämeen ja Uudenmaan rajalla. Siellä hän asui vaimonsa Ingridin ja kolmen lapsensa kanssa. Sigge oli ystävällinen ja lempeä, Sten oli kova ja vahva ja Frida oli sekä kiltti että vahva.

Elettiin levottomia aikoja Suomessa. Sota oli kestänyt lähes kymmenen vuotta ja ritari Rautakäsi lähti miehineen Viipuriin puolustamaan maata. Vihollisen odotettiin hyökkäävän Raaseporin linnaan, mutta sen sijaan ritari Rautakäden Saariston linnaan hyökättiin. Se poltettiin ja ritarin vaimo Ingrid ja tytär Frida vangittiin. Kaksi poikaa, Sigge ja Sten, pelastuivat, koska linnan asepalvelija lukitsi heidät torniin. Tuli riehui linnan ympärillä ja näytti siltä, etteivät veljet selviäisi. Silloin he ristivät kätensä ja rukoilivat korkeammille voimille. He lupasivat tehdä hyvän teon ensimmäiselle tapaamalleen henkilölle, jos he vain selviäisivät tulipalosta. Ja he selvisivät. Oli kylmä helmikuun yö, mutta tornin kivet olivat kuumentuneet liekeistä, joten vaikka ovet ja seinät olivat romahtaneet, poikien ei tarvinnut palella. Tornissa oli myös riittävästi ruokaa. Viipurissa ritari Rautakäsi oli huolissaan, että hänen perheelleen olisi tapahtunut jotain, ja hän kiirehti nopeasti kotiin. Hänen saapuessaan linnaan hän näki rauniot ja hänelle kerrottiin, että hänen vaimonsa ja tyttärensä oli vangittu. Hän kääntyi välittömästi vihollisten perään. Kuusi päivää ja kuusi yötä hän seurasi vihollista. Kun hän tavoitti heidät, hän hyökkäsi heidän kimppuun ja taisteli urheasti, mutta kuoli taistelussa.

2. Kuinka Sigge auttaa erakkoa ja oppii tuntemaan hänen kultataulunsa

Kolme yötä ja kaksi päivää pojat olivat jumissa tornissa. Heillä ei ollut mitään hätää, mutta he kaipasivat perhettään. He pitivät kiinni lupauksestaan tehdä hyvää, jos he pääsisivät tornista. Eräänä aamuna, kun lumi oli satanut ja sammuttanut viimeisen palavan raunion, he päättivät lähteä ulos tornista. He ottivat mukaansa ruokaa, taistelukirveen ja miekan. He löysivät pitkän maton, jonka avulla he pystyivät laskeutumaan alas tornin ikkunasta. Ulkona he näkivät, että koko kylä oli autio.

”Mennään erakon majalle!” Sigge ehdotti. Jonkin matkan päässä metsässä asui vanha erakko. ”Ei”, sanoi Sten, ”mennään hevosenkengittäjä-Matin luo.”

Pojat eivät tulleet yksimielisyyteen ja päättivät mennä eri suuntiin. He lupasivat kuitenkin tavata myöhemmin erakon luona.

Kun Sigge saapui erakon luokse, hän huomasi miehen olevan hyvin sairas ja heikko, mökissä oli aivan kylmä. Erakko ei ollut pystynyt hakemaan polttopuita eikä ruokaa.

”Minä autan sinua!” Sigge sanoi, koska hän oli luvannut tehdä hyvän teon päästyään elävänä tornista.

Hän antoi erakolle kaiken ruokansa ja meni pilkkomaan puita taistelukirvellään. Pian tuli rätisi ja lämmitti mökkiä ja erakko sai ruokaa. Hän ja poika puhuivat kaikesta, mitä oli tapahtunut, ja Sigge kysyi, oliko erakko kuullut mitään hänen äidistään ja siskostaan. Valitettavasti erakko ei tiennyt mitään Siggen perheestä, mutta hän pystyi tekemään yhden asian pojan hyväksi. Erakon mökissä oli nimittäin jotain täysin taianomaista.

”Minulla on yhdeksän kultataulua, jotka sain nuorempana”, erakko sanoi. ”Niillä on niin kummallinen ominaisuus, että niistä voi lukea mitä tapahtuu tai tulee tapahtumaan.

Kysykäämme tauluilta!”

Hän otti sängyn alta pienen tuohikontin. Kontissa oli pieni laatikko, joka sisälsi pienen rasian ja siinä rasiassa oli vielä pienempi lipas. Kun erakko avasi lippaan, sen sisällä oli yhdeksän sydämenmuotoista, pientä kultalevyä, jotka kokonsa ja muotonsa puolesta muistuttivat haavanlehtiä. Kun erakko kysyi, pystyikö Sigge lukemaan jotain tauluista, Sigge näki vain sanan VIISAUS yhdessä taulussa.

”Vain ystävällisimmät ja kilteimmät ihmiset näkevät enemmän kuin yhden sanan”, erakko selitti.

Silloin Siggeä hävetti hieman. Hänelle oli tullut nälkä ja hän oli katunut, että oli antanut kaiken ruokansa erakolle. Ehkä siksi hän ei nähnyt enemmän kuin yhden sanan. Erakko jatkoi:

”Jokaisella taululla on oma tehtävänsä. Tältä taululta kysytään, jos tarvitaan apua johonkin ongelmaan.”

Erakko, joka oli kokeneempi ja pystyi tulkitsemaan tauluja paremmin, kertoi Siggelle nähneensä, että viholliset olivat siepanneet Siggen äidin ja sisaren ja että hänen isänsä oli ratsastanut heidän perään niin nopeasti kuin pystyi. Sigge halusi heti kiirehtiä auttamaan, mutta erakko sanoi, että taulu myös kertoi että Siggen piti pysyä erakon kanssa, kasvaa, odottaa ja oppia olemaan yhtä oikeudenmukainen ritari kuin hänen isänsä oli ollut. Ja niin tapahtui.

3. Sten ja Matti Hevosenkengittäjä ja toinen kultataulu

Mitä sitten tapahtui Siggen veljelle Stenille? No, Sten kahlasi lumikinosten yli Matti Hevosenkengittäjän mökkiä kohti järven toiselle rannalle. Puolimatassa hän kohtasi jäällä makaavan vihollisen. Pitkä nuoli riippui vielä miehen kyljessä. Kun Sten kosketti miestä varovaisesti, mies voihki kivusta. Sten pelästyi niin, että hän juoksi pitkän matkan ennen kuin hän uskalsi hidastaa vauhtia. Hän kuuli miehen valittavan jäällä, mutta hän ei kääntynyt ympäri. Saavuttuaan Hevosenkengittäjä-Matin mökille hän näki, että se oli palanut, joten hän jatkoi Matin pajalle. Siellä hän löysi Matin ja kertoi jäällä olevasta miehestä. Sten oli huolissaan, sillä hänestä tuntui, että hänen olisi pitänyt auttaa haavoittunutta, mutta Matin mielestä hänen ei todellakaan olisi pitänyt auttaa vihollista. Asia jäi kuitenkin vaivaamaan Steniä, hänhän oli luvannut tehdä hyvän teon ensimmäiselle tapaamalleen, koska hän oli päässyt ulos tornista.

Matti pyysi Steniä unohtamaan vihollisen ja lähtemään hänen kanssa leirille syvemmälle metsään. Siellä asui ryhmä miehiä, joilla oli sekä jouset että miekat, ja he pystyivät huolehtimaan itsestään. Koska kylä ja kaikki muu oli tuhoutunut, Sten saattoi yhtä hyvin mennä Matin mukaan. Sten halusi odottaa Siggeä, joka oli erakon luona, mutta Matin mielestä heidän tuli heti lähteä metsään. Siksi Sten seurasi Mattia eikä palannut Siggen luo. Sigge istui erakon kanssa odottamassa Steniä. Kun hänen veljensä ei saapunut, hän pyysi erakkoa kysymään neuvoa kultatauluilta. Erakko otti esiin toisen kultataulun ja kehotti Siggeä lukemaan.

ARMELIAISUUS, Sigge luki. Hän ei vielääkään nähnyt enempää kuin yhden sanan. Erakko selitti silloin, mitä hän näki taulusta. Hän näki Stenin pysähtyvän haavoittuneen miehen ääreen, ja kuinka Hevosenkengittäjä-Matti sitten suostutteli hänet olemaan auttamatta ja vei hänet metsään. Sigge huolestui, mutta erakko lohdutti häntä ja sanoi näkevänsä taulusta myös toivoa. Sigge pohti, olisiko Stenin pitänyt auttaa haavoittunutta miestä, ja erakko sanoi kyllä, hänen olisi pitänyt tehdä niin, riippumatta siitä, mitä vihollinen oli tehnyt. Hyvän täytyy päihittää paha. Sigge päätti mennä jälle auttamaan haavoittunutta miestä. Mies, Igor, oli hyvin kiitollinen.

4. Kolmas ja neljäs kultataulu sekä muukalainen Igor

Oli kevät. Lintujen laulua kuului nyt kaikkialla, oli auringonpaistetta ja vihreyttä. Sigge sekä metsästi että kalasti saadakseen ruokaa. Erakko oli näyttänyt hänelle kolmannen kultataulun ja Sigge oli kyennyt lukemaan sanan TYÖ. Hän oli miettinyt, mitä sana merkitsi ja miten se koski häntä tulevana ritarina. Hänen mielestään sana sopi paremmin palvelijalle kuin ritarille. Mutta erakko selitti hänelle, että on tärkeää tehdä työtä ja hankkia ruokaa, ja ettei

kenenkään pitäisi ajatella olevansa muita parempi. Sigge pohti tätä ja tajusi, että hänellä oli nyt sekä erakko että Igor hoidettavana. Siksi hän teki paljon töitä ja samaa vauhtia hän myös kasvoi isommaksi ja vahvemmaksi.

Eräänä päivänä Igor halusi tulla mukaan veneeseen, kun Sigge oli menossa kalastamaan. Hän kiitti Siggeä, että tämä oli pelastanut hänen henkensä viime talvena ja kertoi olevansa itse asiassa suuri ja mahtava ruhtinas. Hän ja hänen kansansa olivat joutuneet sotaan Suomea vastaan oman maansa valloituksen jälkeen. Hän halusi tietää, mitä hänen piti tehdä Siggen avuliaisuuden korvaamiseksi. Pitäisikö hänen ryhtyä Siggen orjaksi? Mutta Sigge sanoi heti, ettei tässä maassa ole orjia. Hän, joka astuu Suomen maaperälle, on vapaa mies. Ruhtinas Igor halusi antaa Siggelle koko ruhtinaskuntansa ja kaiken, mitä hän omisti kotimaassaan. Siggen tarvitsisi vain palvella häntä, joka nyt hallitsi Igorin maata. Mutta Sigge halusi ensin keskustella tästä erakon kanssa.

”Katsotaanpa neljättä kultataulua”, erakko sanoi.

Sigge joutui tutkimaan taulua pitkään, koska hän ajatteli sitä valtaa, jota hän voisi saada, mutta lopulta hän löysi sanan VAPAAUS. Erakko selitti, että sanalla oli kaksinkertainen merkitys. Halusiko Sigge orjan, jos hän samalla joutuisi itse olemaan orja?

”Ei!” sanoi Sigge, ”minä haluan olla vapaa mies ja haluan kaikkien muidenkin olevan vapaita.”

Sigge kiitti Igoria tarjouksesta ja pyysi häntä palaamaan kotiin ja olemaan vapaa. Igor liikkui kyyneliin ja kysyi, voisiko hän silti tehdä jotain Siggen hyväksi. Silloin Sigge sanoi, että mikäli hänen äitinsä ja sisarensa ovat Igorin maassa, hän haluaisi saada heidät takaisin. Ja Igor lupasi kunnialla ja omallatunnolla, että jos hän löytää Siggen perheen, hän lähettäisi heidät välittömästi kotiin Siggen luo.

5. Sodasta, Pietari Miekasta ja viidennestä kultataulusta

Vuodet kuluivat, eikä Igor tullut takaisin. Sigge jäi erakon luo ja auttoi häntä mökin hommissa ja ruoan hankinnassa. Erakko puolestaan opetti Siggeä lukemaan ja kirjoittamaan. Kirjoja ei tuolloin ollut paljon, mutta erakko omisti kaksi kirjaa, joita he lukivat ahkerasti aamuisin ja iltaisin. Toinen latinankielinen kirja kertoi maineikkaiden ihmisten elämästä ja toinen kertoi piispa Henrikin elämästä ja suurista teoista. Pian Sigge osasi lukea latinaa ja tiesi kaiken piispan urotöistä.

Eräänä iltana vaeltaja kulki mökin ohi ja pyysi yösijaa. Hän oli vanha sotilas nimeltään Pietari Pekka Miekka, ja hän oli ennen palvellut Siggen isää Saariston linnassa. Pekka oli viimeksi ollut Viipurissa mutta rampautunut ja saanut eläkkeen ja vapauden ammatistaan. Nyt hän oli palannut kylään, mutta huomannut sen olevan autio. Pekka sai asua erakon ja Siggen luona. Hän kertoi tarinoita sodasta ja kuinka epävarmaa kaikki siellä vielä oli. Apua tulisi pian naapurimaasta. Voimakas mies nimeltä Knut Posse oli tulossa auttamaan heitä. Sigge, joka oli lukenut paljon sankareista ja heidän seikkailuista, halusi heti mennä auttamaan. Hän oli jo neljätoistavuotias ja ikäisekseen erittäin vahva. Erakko toi hänelle viidennen kultataulun. Sigge luki sanan ISÄNMAA.

”Mene ja taistele sen puolesta, mihin uskot”, sanoi erakko. Sigge epäröi ja mietti, kuka huolehtisi erakosta, jos hän lähtisi. Erakko lupasi, että hän pärjäisi, hän oli kuitenkin aikonut mennä vierailemaan Naantalissa ja hän voisi yhtä hyvin asua siellä Siggen ollessa poissa.

6. Viipurin pamauksesta ja vieraista ratsastajista, jotka kulkivat Saariston linnan ohitse

Sigge, joka nyt kutsui itseään Sigge Rautakädeksi, meni Pekka Miekan kanssa Viipuriin ja aloitti ritaripalvelijana Knut Possen alaisena. Se oli vaikea tehtävä nuorelle pojalle, ja joskus heidän piti taistella koko yön vihollisia vastaan, jotka yrittivät vallata kaupungin. Kaikki päättyi isoon taisteluun, jossa koko linnan muuri räjäytettiin isolla pamauksella, vihollisten yrittäessä kiivetä muurin yli. Useat Viipurin omista miehistä joutuivat myös haudatuiksi muurien alle ja Sigge oli yksi heistä.

Tämän jälkeen oli vihdoinkin rauhaa. Ihmiset palasivat koteihinsa. Uusia taloja rakennettiin ja iloisia lauluja kuului taas metsän rinteiltä. Turvattomuus vallitsi kuitenkin vielä sodan

jälkeen ja rosvojoukot olivat alkaneet asua metsissä, joten ihmiset olivat varuillaan. Eräänä päivänä seurue saapui ratsastaen. Edessä ratsasti ruhtinas kauniilla hevosella. Häntä seurasi komeat ritarit ja kaksi naista. He kaikki pysähtyivät entiselle Saariston tilalle. Naiset katselivat järkyttyneinä tuhoa. Nuorempi nainen katsoi ympärilleen innokkaasti ja sanoi: ”Siinä on minun rakas koivuni! Siellä järvellä soutelin Siggen ja Stenin kanssa!” He olivat Frida Rautakäsi ja hänen äitinsä Ingrid, jotka olivat palanneet prinssi Igorin kanssa. Igor oli pitänyt lupauksensa ja tuonut kotiin Siggen ja Stenin äidin ja sisaren. He päättivät vierailta erakon luona, mutta sieltäkään he eivät löytäneet ketään.

He tapasivat naisen, joka ensin pelästyi nähdessään Igorin ja hänen seurueensa. Hän luuli heitä rosvojoukoksi. Heidän sanoessaan asiansa, nainen rauhoittui ja kertoi heille, erakon menneet Naantaliin useita vuosia sitten. Nainen pelkäsi, että hänet oli ryöstetty matkalla eikä hän ollut päässyt perille. Hän muisti Siggen lämpimästi, koska tämä oli tuonut yrttejä hänen lapsilleen, kun nämä olivat olleet sairaita. Mutta sitten Sigge ja Pekka Miekka olivat lähteneet Viipuriin ja sen jälkeen kukaan ei ollut kuullut heistä mitään. Stenistäkään ei kukaan ollut kuullut Saariston linnan tulipalon jälkeen. Ruhtinas ihmetteli, miksi nainen puhui rosvoista ja tämä kertoi, että nykyään oli olemassa suuria pelättyjä rosvojoukkoja, jotka ryöstivät ja varastivat ihmisiltä keskellä päivää. Heidän johtajansa oli julma mies nimeltä Kivisydän ja hänen rosvojoukonsa vaikutti olevan ainakin tuhat miestä vahva. Ruhtinas ei halunnut jättää Ingridiä ja Fridaa yksin niin vaaralliselle alueelle, joten hän lupasi viedä heidät Naantaliin, missä he olisivat turvassa.

7. Kuinka Kivisydän tulkitsi kolme kultataulua ja rosvojoukkueen kulkueesta

Turun ja Hämeenlinnan välisen ratsastustien varrelle oli leiriytynyt suuri joukko rosvoja. Yön aikana oli satanut ja rosivot olivat juuri heränneet ja syöneet hyvän aamiaisen varastamistaan ruoista. Ryöväreiden johtaja Kivisydän istui kivellä muista syrjässä. Hänen oikea nimensä oli Sten Rautakäsi ja hänestä oli tullut kova ja vahva nuori mies. Hän oli tehnyt monia typeriä asioita, eikä hän epäröinyt ryöstää ja ottaa asioita muilta. Kun he Saariston metsässä kävivät erakon kimppuun, he olivat löytäneet ja ottaneet häneltä pieniä kultatauluja, mutta olivat päästäneet erakon menemään. Sten ymmärsi, että kultataulut pystyivät kertomaan asioita lukijalle, mutta hän ei osannut lukea. Kaikki näytti vain viivoilta hänen silmissään. Nyt hän halusi tietää, kuinka heille kävisi tänään, kun he olivat suunnitelleet hyökkäyksen metsän alla oleviin peltoihin.

Hän kutsui luokseen vangitun nunnan ja pyysi häntä lukemaan, mitä kuudenteen kultatauluun oli kirjoitettu. Nunna luki vapisevalla äänellä OIKEUS.

”Mitä? Sehän ei tarkoita mitään! Lue toinen!” Sten huusi.

Nunna otti seitsemännen taulun ja luki UHRAUS.

”Tyhmyksiä!” huudahti Sten. ”Lue toinen!”

Nunna luki kahdeksannen kultataulun ja löysi sanan ROHKEUS.

”Sehän kuulostaa hyvältä!” sanoi Kivisydän. ”Olet ansainnut vapautesi, nunna.”

Sitten Sten ja rosvojoukko marssivat ulos aamuaurinkoon. Tien risteyksessä he pysähtyivät ja lähettivät tiedustelijoita katsomaan, oliko tiellä ketään tulossa. Pian ensimmäinen rosvo tuli takaisin ja kertoi nähneensä pölypilven jonkin matkan päässä. Yksi kerrallaan muut ryövärit palasivat ja yhtäkkiä vaikutti siltä, että oli tulossa seurueita joka suunnasta. Rosvot halusivat palata metsään turvaan, mutta Sten pyysi heitä odottamaan rauhallisesti. Kun ensimmäinen seurue lähestyi, ryövärit piiloutuivat voidakseen tarkkailla matkustajia. Se oli outo seurue, jossa ratsasti ruhtinas, useita ritareita ja kaksi jaloa rouvaa. Kivisydän antoi rosvoilleen käskyn valmistautua ryöstämään seurueen. Ruhtinas aavisti pahaa ja lähetti nopeasti naiset pois ritarin kanssa etsimään suojaa, ja yhtäkkiä ilma oli täynnä lentäviä nuolia.

8. Suuresta metsän taistelusta ja tuntemattomasta ritarista

Ruhtinas kokosi joukonsa metsään ja valmistautui taistelemaan vielä näkymättömiä rosvoja vastaan. Naiset olivat hakeutuneet suojaan tien vieressä sijaitsevaan latoon, ja nyt

ritarijoukko kokoontui sen ympärille. Ryöstäjiä, joita oli enemmän, tulivat nopeasti lähemmäs ja kun useat ruhtinaan ritarit olivat haavoittuneet, Kivisydän nosti kätensä pysäyttämään miehensä. Ruhtinas kysyi, mistä on kyse, kun maassa vallitsee rauha. Ja Kivisydän vastasi, että he käyvät omaa sotaa. Sen jälkeen Kivisydän hyökkäsi ruhtinasta vastaan ja seurasi lähitaistelu. Kivisydän huomasi pian, että ruhtinas oli häntä paljon nopeampi ja taitavampi ja kohta ruhtinas oli lannistanut hänet. Toinen ritariseurue ilmestyi tietä pitkin ja heidän joukosta astui esille iso tuntematon ritari kypärä päässään. Ritari tarttui Kivisydämeen, mutta hän huusi kovaan ääneen, että hän oli Rautakäsi, Sten Rautakäsi! Silloin salaperäinen ritari vastasi, että hänkin oli Rautakäsi. Kävi ilmi, että tuntematon ritari olikin Sigge, Stenin oma isovelji Sigge Rautakäsi. Vihdoinkin veljekset tapasivat toisensa! Ingrid ja Frida, jotka olivat kuulleet taistelun päättyneen, tulivat nyt varovasti ulos ladosta. Mikä jälleennäkeminen siellä tien varrella olikaan!

9. Kuinka heidän sitten kävi ja yhdeksännestä kultataulusta

Sigge oli iloinen nähdessään jälleen perheensä. Hän oli selvinnyt raunioista Viipurin pamauksen jälkeen ja ryhtynyt myöhemmin Turun komentajaksi. Hänet oli lähetetty hoitamaan rosvoja, jotka olivat levittäneet tuhoa alueelle. Hän oli nyt hyvin rikas mies. Sigge päätti, että heidän kaikkien tulisi matkustaa takaisin Turkuun ja Naantaliin, sekä ruhtinaan seurue että vangitut rosvot. Kolmen päivän kuluttua he saapuivat Naantaliin, ihmiset ottivat heidät avosylin vastaan ja joukossa he näkivät ilokseen vanhan erakon. Erakko sai heti kultataulunsa takaisin. Sigge lähti itse Turkuun kertomaan piispalle, että rosvojoukko oli voitettu. Häntä kiitettiin suuresti ja piispa halusi tietää, toivoiko Sigge jotain palkkioksi? Sigge polvistui ja vastasi:

”Olen vain tehnyt velvollisuuteni enkä tarvitse palkkiota. Mutta haluan piispan antavan anteeksi veljelleni, joka oli rosvo ja katuaa nyt sitä syvästi. Siitä olisin ikuisesti kiitollinen.” Piispa epäröi, Kivisydän oli tehnyt niin paljon pahaa. Lopulta he sopivat, että Stenin piti matkustaa pois Suomesta kymmeneksi vuodeksi ja jos hän oli rehellinen sinä aikana, hän olisi tervetullut takaisin maahan vapaana miehenä. Sigge kiitti ja palasi Naantaliin. Sten hyväksyi tuomionsa ja sanoi hyvästi perheelleen. Ruhtinas, joka oli pitänyt lupauksensa ja tuonut Siggen äidin ja sisaren kotiin Suomeen, sanoi myös hyvästi, otti ritarinsa mukaan ja lähti kotiin.

Kymmenen vuotta kului ja ritari Sigge Rautakäsi oli rakentanut Saariston linnan uudelleen kauniin järven viereen. Hän oli rikas ja voimakas ja yksi maan parhaimmista ritareista. Eräänä päivänä hän istui erakon kanssa koivujen alla järven rannalla. Oli erakon sadas syntymäpäivä.

”Nyt olisi kaikki hyvin, jos vain veljeni Sten olisi luonamme”, Sigge ajatteli.

Samalla he näkivät köyhän vaeltajan tulevan polkua pitkin. Sigge kysyi, mistä päin hän tuli.

”Olen kävellyt pitkän matkan, sovittanut rikokseni ja palaan nyt luoksesi, rakas veli”, vaeltaja vastasi. Ja sehän oli Sten, joka oli tullut takaisin! Mikä ilo! Veljekset olivat kulkeneet eri polkuja elämässään, mutta nyt molemmat olivat onnellisia, hyviä ihmisiä, jotka halusivat auttaa muita. Veljekset kääntyivät erakon puoleen ja Sigge kysyi:

”Mitä yhdeksännessä kultataulussa todella lukee? Kukaan meistä ei ole vielä lukenut sitä.”

”Kultataulut”, erakko vastasi, ”ovat vain ihmisen omantunnon peilejä. Hyvä ihminen lukee ja ymmärtää ne, paha ihminen ei käsitä niistä sanaakaan. Yhdeksäs taulu on erilainen kuin muut, enkä siksi halua kenenkään vielä lukevan sitä. Se on piilotettu syvälle kallioon tulevia vuosisatoja varten.”

”Mutta mitä siihen sitten sisältyy?” Sten kysyi.

”Se kertoo sanoja maamme kohtalosta ja tulevaisuudesta”, erakko vastasi.